

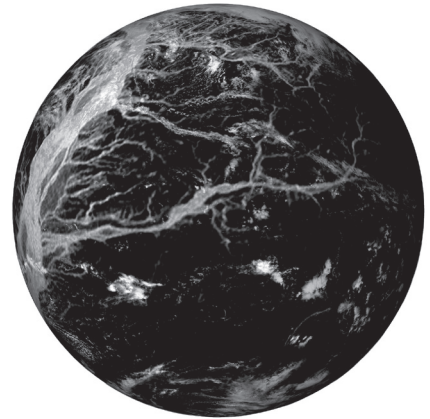

Naam:

Klas:

De vorige keer in Koningsland (zelf lezen):

Woedend is Timon naar de laatste planeet gevlogen. Zijn vader is dood en zijn moeder is gevangen genomen. De Shaytan hebben iedereen uit het kasteel gejaagd toen Timon nog een kleine jongen was. Het is tijd om dat aan te vechten. We gaan beginnen.

Ira is de zwartste van alle planeten.

IRA

(Ira = Woede, wraak)

Ira is de zwartste van alle planeten. Daar is zijn moeder, die hij wil gaan redden. Daar is ook zijn vriendin – nou ja, vriendin? Zoveel verraders in zijn leven en zo weinig liefde. Alleen maar omdat hij kan vliegen. Waarom is iedereen zo vijandig? Hoog aan de hemel blijft Timon twijfelen.

Op de planeet onder hem wacht hem een volk van vijanden. De Shaytan. Met klauwen zo scherp als messen en ogen die groen zijn van nijd. Het gevaar wacht daar op hem en toch gaat hij erheen.

Hij zal vechten. Voor zijn moeder, voor zijn vader en voor rechtvaardigheid. De kans dat hij dit gevecht overleeft is één op een miljoen. Hij kan dit niet in zijn eentje winnen.

‘IK KOM MIJN MOEDER BEVRIJDEN!’ brult hij naar de zwarte planeet. Er wordt gereageerd met vlammeende pijlen.

‘JULLIE GAAN ERAAN!’ schreeuwt hij weer en hij schiet omlaag. Als een held zal hij

Als een held zal hij ten onder gaan.

ten onder gaan. Strijdend. Op zijn achttiende. Het kan nooit meer lang duren voordat hij – *KLAP!*

Met een enorme knal slaat Timon tegen de grond. De grond van Ira voelt helemaal niet hard als steen, maar als... hout? Huh?

*De hemel van Ira
ligt vol met
schepen en
voertuigen.*

Hij kijkt op en hij ziet de kolonel. ‘Hopelijk vindt u het goed, majesteit, dat ik u heb opgevangen met mijn vliegende schip.’

‘Maar ik wil vechten!’ schreeuwt Timon boos.

‘We gaan ook vechten, maar we gaan vechten op zo’n manier dat we ook kunnen *winnen*. U bent niet alleen. Kijkt u maar.’

Timon kijkt over de rand van het schip. Zijn mond valt open. De hemel van Ira ligt *vol* met schepen en voertuigen. Er zijn zweef-fietsen en Jet-transporters. Maar er zijn ook

Stuwvalken, Quake-rijders en antizwaartekracht-speeders. Voertuigen die hij niet eerder heeft gezien.

‘Als u onzichtbaar naar de planeet wilt gaan, dan leiden wij de Shaytan af.’

Zo zullen ze het doen.

*

Op planeet Ira hoort hij een stem die zegt: ‘Hier bent u veilig.’ Maar hij ziet niemand...

‘Wie bent u, waar ben ik?’ vraagt hij.

‘Bij ons.’ Even is het stil. Dan klinkt het: ‘Neemt u mij niet kwalijk’ – en er verschijnt een hoofd in de duisternis. ‘Ik heb

*Daar, verderop, zit zijn moeder
in een kooi...*

mijn zwarte pak nog helemaal dicht,' fluistert de persoon lachend. Het is de Onbekende, de man die zijn leven heeft gered op de planeet met de robots.

'We willen graag uw moeder bevrijden,' zegt de Onbekende. 'Samen met u.'

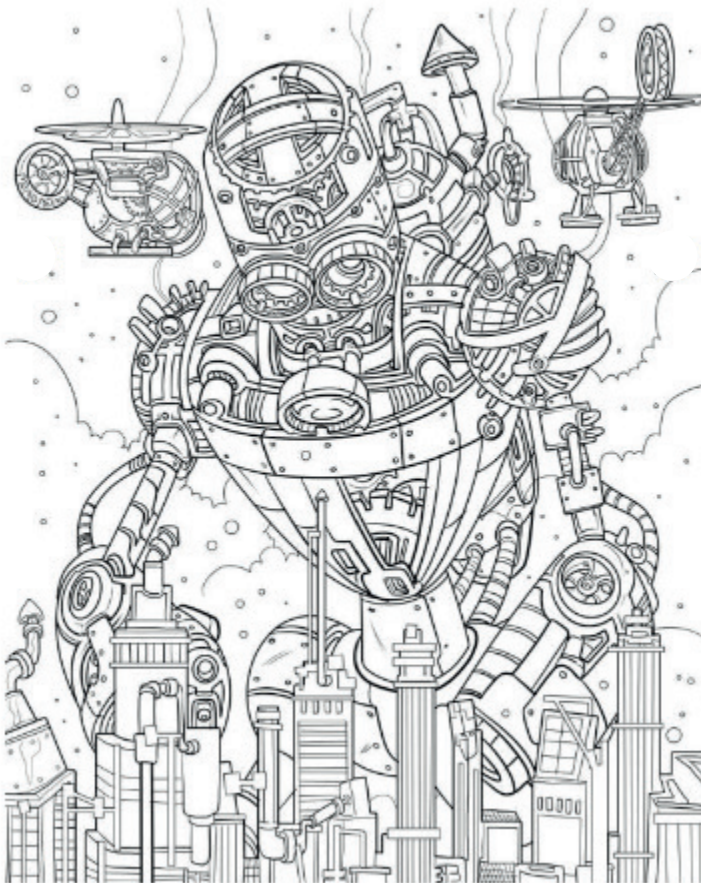
Zijn moeder. Ze leeft nog!

'We hebben een perfecte schuilplaats vlakbij het plein,' zegt de Onbekende. 'Ik neem u mee daarnaartoe.'

*

De schuilplaats is een zwarte hut van lavasteen. De hut stinkt. Het is er vies. Op straat wordt hard gevochten, dat is hier goed te horen.

Door een raam van de hut kijkt Timon uit over het plein. Het plein staat vol met de Shaytan. Daar, verderop, zit zijn moeder in een kooi. De koningin van Koningsland.

De ontvoerde koningin – die niet dood blijkt te zijn. De tralies zijn rondom haar, maar haar gevangenis heeft geen dak. Wat een sukkel. Heeft Mayte de Shaytan dan niet verteld dat Timon nu kan vliegen?

Er komt iemand aan. Hij heeft een kap over zijn hoofd, zodat zijn gezicht niet te zien is. Hij blijft even staan voor de kooi en rolt dan iets naar binnen. Timon voelt een schok door zijn lijf. Dat is Mayte! Hij

herkent haar uit duizenden. Hij ziet het aan haar manier van lopen. De verraadster.

Ineens heeft Timon er genoeg van. Hij zegt stellig: 'Ik ga mijn moeder redden.' Hij slaat zijn vleugels uit en stijgt op alsof hij dit al jaren doet.

Eenmaal boven de kooi ziet hij de mond van zijn moeder openvallen.

Hij duikt van bovenaf de kooi in en omhelst haar zacht. Wanneer hij haar in zijn sterke armen wil nemen, klinkt er een onverwacht gesis. De opening boven de kooi blijkt te zijn voorzien van een krachtveld. Nu er spanning op is gezet, kan niemand er meer doorheen.

Dit was dus de val die de Shaytan hebben gezet. Hij is er met open ogen in getuind. Wat voelt hij zich een sukkel.

Een koude stem klinkt over het plein. 'Kijk eens aan.' Timon draait zich met een ruk om. Hector!

Achter hem zijn zeker honderd moordlustige robots. 'Eén moedertje in een kooi en hup, de zogenaamde koning is gevangen.'

Tussen de robots ziet Timon zijn grote broer staan. Woede klinkt in zijn stem als hij zijn naam zegt: 'Zefi!'

Hector gebaart naar de grote broer. 'Zefi is een goede hulp geweest.' Hij grijnst. 'Beter dan die rottige meisjes-Shaytan.'

'Ben je nu trots, Zefi?' vraagt Timon. 'Nu ben je een man,' zegt hij, 'maar je hebt nog steeds geen kracht.'

Zefi kijkt vals terug, maar kan geen woorden vinden.

'Ik ben ook niet trots op deze vleugels, hoor,' gaat Timon verder. 'Weet je waarom niet? Omdat ik er niks voor hoefde te doen. Trots niet, maar ik ben er wel blij mee. Gun jij me dat niet? Moet ik dood omdat jij jaloers bent? Of moet jij leren met je emoties om te gaan?'

Hector legt zijn arm om Zefi heen. 'Dat interesseert hem niks,' antwoordt hij.

Zefi kijkt naar de grond.

‘Kun je al niet meer voor jezelf praten, Zefi?’

‘Hou je bek,’ zegt Zefi dan getergd.

‘Wat?’ vraagt Timon.

‘Hou je bek!’ roept Zefi.

Uit zijn ooghoek ziet Timon hoe een kleine Manoïde onopvallend tussen de robots door vliegt. Ze ziet de afstandsbediening voor het elektrische veld en ze drukt op de knop. Knetterend wordt het krachtveld opgeheven.

Dat is het moment. Timon spreidt zijn vleugels en vliegt de kooi uit. Hij hangt klapwiekend boven het plein, boven de duizenden Shaytan, boven oom Hector en boven de robots.

‘IK BEN HIER!’ brult hij zo hard hij kan. Alle voertuigen die boven de planeet hangen, komen naar het plein. Hierdoor raken de Shaytan in paniek. Met honderden tegelijk storten de soldaten zich op de robots en Shaytan.

Zefi rent het gevecht in en hakt in op een Superduper. Maar voor Zefi het weet, heeft hij een speer in zijn schouder staan. Meteen daarna boren twee pijlen zich in zijn vlees.

Hij schreeuwt het uit.

Oom Hector lacht.

Timon ziet hoe twee Superdupers zijn zwaargewonde broer uit het gevecht trekken.

Dan ziet Timon zijn oom bij de kooi staan. Timons moeder hangt bewusteloos in zijn armen. Zijn oom drukt een mes tegen haar keel. Timon vliegt naar de kooi. Hij landt een paar meter voor zijn verraderlijke oom. Niemand

durft meer iets te doen. Iedereen staat aan de grond genageld.

‘Nog één beweging en je moeder gaat eraan,’ zegt Hector ijzig.

Timon twijfelt geen moment. Hij geeft zich over.

‘Grijp hem!’ beveelt Hector, en twee grote Shaytan pakken hem bij zijn armen.

‘Je dacht toch niet dat je deze oorlog kon winnen?’ vraagt zijn oom vol haat. ‘Mijn leger is vijf keer groter dan het jouwe.’

Timon heeft niks te zeggen. Als hij nu iets doet, is zijn moeder er geweest.

En dan... MAYTE!

Daar staat ze.

Plots.

Naast de grootste Shaytan van het plein.

‘Vader, stop!’ schreeuwt Mayte tegen de Shaytan. Ze buigt haar hoofd. ‘Hij is mijn vriend.’

‘Ben jij een van *hen*?’ Timon kan het niet geloven.

‘Het spijt me.’ Ze veegt een traan weg.

‘Maar... jij bent niet half zo lelijk!’ Oeps, hij beledigt ze. Maar de Shaytan denken nergens aan. ‘Mayte, jij bent prachtig. Je *was* prachtig.’ Timon begrijpt er niets van.

Hoe kan het dat Mayte zo mooi is maar de rest niet? Groeien ze op in angst en worden ze daarom zo lelijk? Mayte is opgegroeid buiten Ira. Als dit haar vader is, van welke planeet komt haar moeder dan?

Timon bekijkt de woeste koppen van de agressieve monsters. Hij bekijkt hen met andere ogen. Hij vraagt zich af: staan hier soms geen agressieve, maar juist *bánge* Koningslanders?

‘Zijn jullie *bang*?’

Een grom. ‘Natuurlijk niet!’

Mayte zet een stap in Timons richting. ‘Het spijt me, ik kon het je niet vertellen.’ Ze huilt. Tranen met tuiten. ‘Ik ben dus een kind van planeet Ira.’

Het liefst zou hij zijn armen om haar heen slaan en haar troosten, en weet je wat? Dat is precies wat hij gaat doen.

Hector kijkt vol ongeloof toe. ‘Dit... is onmogelijk!’ Hij roept naar de robots. ‘Val aan!’

De vader van Mayte duwt haar en Timon opzij en grijpt Hector bij de keel. Met een handige zwaai gooit de grote Shaytan Hector in de kooi. Opgeruimd staat netjes.

En Timon?

Die voelt zich doodmoe...

Het is tijd om naar zijn broer te gaan. Zefi, die het hele gevecht aan de zijkant van het plein is blijven liggen. Met een speer in zijn schouder en pijlen in zijn rug. De jaloerse broer, de verrader. Timon neemt zijn hoofd in zijn schoot, net zoals hij gisteren met hun vader deed.

Zefi opent zijn ogen. ‘Timon,’ kermt hij.

Timon veegt de haren uit zijn bezwete gezicht. Er rollen alweer tranen over zijn wangen. ‘Zefi.’

‘Ik... het spijt me,’ fluistert de grote broer.

‘Ik dacht dat je mijn broer was.’

‘Ik dacht het ook.’ Ook Zefi knijpt een traan uit zijn oog. ‘Ik... weet niet wat me bezielde. Hector was... is... Het spijt me.’

Timon knikt. Het spijt hem ook.

Koningsland

VIJF JAAR LATER ZIET ALLES in Koningsland er anders uit. Het

is een vrolijke dag vandaag, het is feest. Koning Timon trouwt op zijn drieëntwintigste met zijn geliefde Mayte.

Boven zijn planeet Castel schieten lichten heen en weer als een sterrenregen. Ze hebben een zware periode achter de rug, maar die is voorbij. Er ligt een hoopvolle toekomst voor hen. Een toekomst waarin de bewoners van de zeven planeten samen zorgen voor ieders geluk.

‘Wat ben je mooi,’ fluistert Timon.

‘Nogal een verschil met die jas waarin je me leerde kennen, hè.’ Mayte glimlacht.

Timon slaat zijn armen om haar heen en spreidt zijn vleugels om zijn bruid te showen. Hij maakt een vlucht met haar langs alle planeten. Overal wordt gejuicht. En voor planeet Ira blijft hij wat langer hangen, want dat is de geboorteplaneet van zijn koningin.

